

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 2

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
'Αμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἔν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

'Εξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

'Ἐν Ἀθήναις, 17 Δεκεμβρίου 1927

'Ἐτος 50ον.—'Αριθ. 3

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ πρόσθεσε μελαγχολικά :

— Μὰ κι' ἡ Νταίτση τὸ ἔννοιωθε. Τὰ
πκι διὰ ἔχουν κάτι προαισθηματὰ πρᾶ-
ξενα. Ἐκλιγε καὶ μόνον ὅταν τὴν ἄφι-
σα νὰ σὲ περιμένει, παρηγορήθηκε. Τὸ
καίμενο μου, θὰ κλάψει πάλι λοιπὸν ;

— Γιὰ τὴν ὥρα κοιμάται, ἀπάντη-
σε ὁ κόντες, δείχνοντας τὴ μικρὴ, ποὺ
ἡσυχῇ τώρα εἶχε ἀποκοιμηθεῖ μονο-
μιᾶς στὴν ἀγκαλιά του. Μὴν ἀπελπί-
ζεσαι, ἀγαπητὴ μου Διάνα. Ὁ βσι-
λιάς δὲν ὄρισε ἀκόμη τὴν ἡμέρα ποὺ
θὰ φύγῃ. Ἐχομε καιρό. Τώρα πάμε
νὰ δάλουμε τὴ μικρὴ νὰ κοιμηθεῖ.

Πέρασαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο κι' ἡ
μικρὴ Νταίτση, ἀφοῦ ἀνοίξε τὰ μάτια
ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ πει καληνύχτα στοὺς
γονεῖς της καὶ νὰ κάμει τὴν προσευ-
χὴ της, ἀποκοιμήθηκε ἡσυχᾶ στὸ μι-
κρὸ της κρεβάτι.

— Ἐγὼ εἶχα τὴν ἐλ-
πίδα ὅτι θὰ μέινει λίγον
καιρό, Γεώργιο, εἶπε ἡ λαί-
δη, καὶ σὺ φεύγεις πάλι.
Μὰ ποῦ θὰ πᾶς αὐτὴ τὴ
φορὰ ; Δὲ μοῦ εἶπες.

— Στις ἀμερικανικὲς
ἀποικίες μ'ες, στὸ Νέο
Πλυμούθ. Γίνονται ἐκεῖ
νέες ταραχές κι' ὁ βσι-
λιάς μὲ στέλνει γιὰ νὰ κά-
μῳ ἀνακρίσεις καὶ νὰ ἐ-
πιβάλῃ τὴν τάξη, μὲ τὰ
μέτρα ποὺ θὰ κρίνω ἐγὼ
κατάλληλα.

— Καὶ θ' ἀργήσεις ;

— Δὲ μπορῶ νὰ ξέρω !
εἶπε συλλογισμένος ὁ λόρ-
δος Ἐρλιγκτον.

Καὶ βλέποντας τὴν ἐκ-
πληξὴ τῆς λαίδης Διάνας,
πρόσθεσε :

— Αὐτὸς εἶναι μόνον ὁ
ἐπίσημος λόγος τῆς ἀπο-
στολῆς μου. Μὰ ὁ πραγ-

ματικὸς εἶναι τόσο σοβαρὸς, ὥστε μό-
νο σὲ σένα μπορῶ νὰ τὸν πῶ : Ὅταν
τελειώσε ἡ ἀκρόαση μὲ τὸ βσιλιά, ἡ
βσιλίτσα μὲ φώναξε γιὰ νὰ μ' ἀπθ-
χαιρηθεῖ, κ' ὡς εἶπε. Ἐέρεις πόσο
καλὲς διαθέσεις ἔχει δείξει πάντοτε ἀ-
πέναντί μου. Ὅταν ἔμω; μείναμε μό-
νοι, ἄρισε ἀμέσως τὸ συνηθισμένο της
ἐκεῖνο χαρούμενο ὄρι καὶ τὸ πρόσω-
πό της ἔγινε σκυθρωπὸ. Μοῦ ζήτησε
δλη τὴν ἀφοσίωσή μου καὶ δὲ μοῦ ἔ-
κρυψε τοὺς φόβους της γιὰ τὶς πολι-
τικὲς ταραχές. Τρομάζει πὺ βλέπει
ὅτι οἱ ἔχθροὶ τοῦ βσιλιά γίνονται μέ-
ρα μὲ τὴν ἡμέρα περισσότεροι, τὸ Κοι-
νοβούλιο ἐχθρικώτερο κι' οἱ ἐξεγέρ-
σεις τολμηρότερες. Χρειάζεται χρυσά-
φι πολὺ, π'ραπολὺ, γιὰ νὰ σχηματι-
σθῇ στρατὸς καὶ νὰ ἐξαγορασθοῦν οἱ
ὀπηρεσίες ὀρισμένων ἀνθρώπων. Οἱ βα-
σιλικοὶ δίνουν, ἀλλὰ δὲν τὰ βγάζουν
πέρα. Ἡ βσιλίτσα λοιπὸν σκέφθηκε
τοὺς Ἀγγλοὺς καθολικοὺς, ποὺ ἔχουν

ἐγκατασταθεῖ στὴν Ἀμερικὴ. Μερικοὶ
ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν τεράστιες περιουσίες
καὶ θὰ μπορούσαν νὰ βοηθήσουν τὸ βα-
σιλιά νὰ καταπνίξει τὶς ἀντιδράσεις
καὶ νὰ προλάβει χειρότερους κινδύ-
νους... Πρέπει λοιπὸν κάποιος νὰ
τοὺς πείσει...

— Ὡ, μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐπικίν-
δυον! φώναξε ἡ λαίδη, ποὺ οἱ λεπτο-
μέρειες αὐτῆς μεγάλωσαν τὶς ἀνησυ-
χίες της. Ποιὸς ξέρει τί σὲ περιμένει
κεῖ κάτω ; Κι' ἂν μαντεύσουν τοὺς ἀ-
ληθινούς σκοπούς σου, κι' ἂν σὲ πα-
ρακολουθήσουν κρυφὰ καὶ σοῦ στή-
σουν κ'μμιὰ παγίδα ; Ὡ, Γεώργιο, δὲν
μπορεῖς ν' ἀρνηθῇς αὐτὴ τὴν ἀποστολή ;

— Ν' ἀρνηθῶ μιὰν ἀποστολὴ ποὺ
μοῦ ἀναθέτει ὁ βσιλιάς, Διάνα ; Εἴ-
ναι δυνατό ;

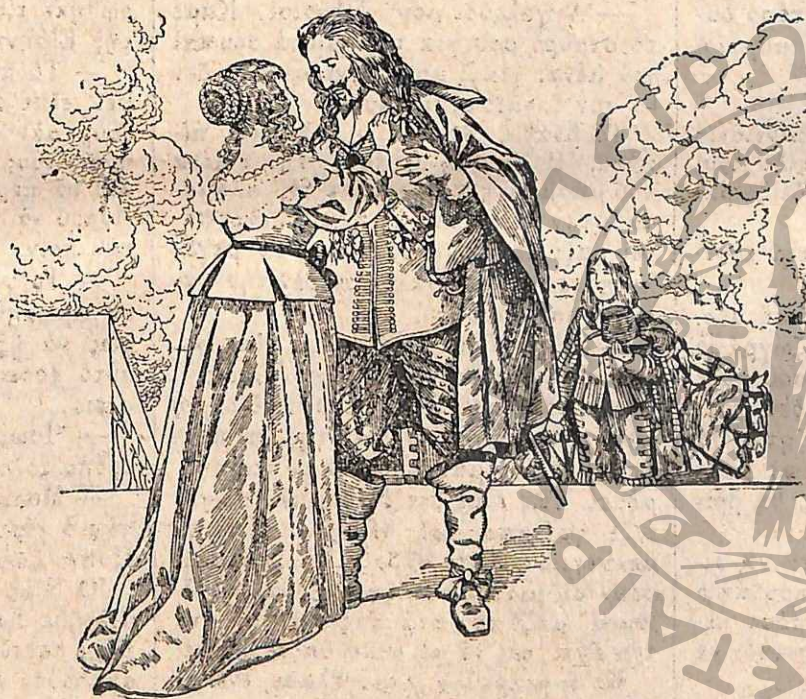
— Ἐχεις δίκιο ! Μιῶ σὰν παιδί,
ἀλλὰ αὐτὰ δλα μ' ἔκαμαν ἄνω-κάτω.

Δὲν εἶχε πιά δύναμη νὰ ἐπιδληθεῖ
στὸν ἑαυτὸ της κι' ἄρχισε νὰ κλαίει
ἀπαρηγόρητα.

Ὁ κόντες προσπάθησε
νὰ τὴν καθουχάσει, ἀλλὰ
ἡ λαίδη Διάνα, ποὺ πάντα
τῆς ἦταν γενναία, τώρα
δὲν ἤθελε ν' ἀκούσει τί-
ποτα. Ἐνὰ προαισθημα-
τῆς ἔλεγε ὅτι τὸ ταξίδι
αὐτὸ δὲν ἔμελλε νὰ βγεῖ
σὲ καλὸ.

Κι' ἔτσι χωρὶς νὰ μπο-
ρεῖ νὰ κρατήσῃ τὰ δά-
κρυά της, τὴν ἄλλη μέρα
ἔκαμε μόνη της τὶς προε-
τοιμασίες τοῦ ταξιδιοῦ,
γιατὶ δὲν ἤθελε ν' ἀφίσει
σ' ἄλλον τὶς τόσο γλυκὲς
καὶ τόσο θλιβερὲς γι' αὐ-
τὴν φροντίδες.

Γιὰ νὰ μὴν πικραίνει
τὸν ἄντρα της καὶ τὴ μι-
κρὴ Νταίτση, ποὺ παρακο-
λουθοῦσε τὸ μπαμπά της
σὰ σκιὰ του, προσπαθοῦ-
σε ν' ἀλλάξει ὀψη μπρο-
στά τους. Μὰ τὸ χαμόγε-

«Κρέμασε τὸ στολίδι στὸ λαιμὸ τοῦ κόντε...»
(Σελ. 22, στ. β.)

λο που έκανε, ήταν τόσο χλωμό κι' αδύνατο!

Οι μέρες πέρασαν γρήγορα, χωρίς κανείς να τις καταλάβει κι' ήρθε ή ώρα του χωρισμού.

Ο λόρδος Έρλιγκτον δεν μπορούσε ν' αφήσει απ' την αγκαλιά του τη λαίδη Διάνα, που τη συγκλόνιζαν οι λυγμοί.

— Θάρρος, αγαπητή μου Διάνα! της είπε επιτέλους. Μου χρειάζεται ψυχραιμία και τα δάκρυά σου με κά-

ρετήσσει το μπαμπά της. Έπρεπε να χωριστούν.

Ο λόρδος, που φοβόταν μήπως όποιαδήποτε κι' αυτός στη λύπη του, χαιρέτησε γρήγορα-γρήγορα, πήδησε στ' άμάξι και πρόσταξε τον άμαξά να φύγει μ' όλη του την ταχύτητα.

Έσκυψε στο παράθυρο και παρακολούθησε τις δυο αγαπημένες του υπάργεις, που του έκαναν νοήματα. Μά το άμαξι έστριψε σε μία καμπή κι' όλα έφυγαν πιά!

Τότε ή λαίδη Έρλιγκτον πήρε την κόρη της και τη γέμισε φιλή και δάκρυα. — Άγγελουδι μου! ψιθύρισε. Κάμε το σταυρό σου για το μπαμπά σου και για μένα, γιατί μου φαίνεται πως δεν θα τον ξαναϊδω πιά ποτέ!

Το βράδυ, δοκίμασε άλλη μία πίκρα: 'Η Νταίζη ζήτησε την εικόνα του μπαμπά της κι' έδωκε τα κλάματα, όταν έμαθε ότι ο μπαμπάς είχε πάρει μαζί του το «κουτάκι». Το μεγάλο ποταχίτο του σαλονιού δεν την παρηγόρησε καθόλου.

Αυτό είναι πολύ ψηλά, είπε, κι' εγώ είμαι μικρή. Πώς θα το φιλώ;

Μπροστά στη θλίψη του παιδιού, ή λαίδη λησμόνησε τη δική της και προσπάθησε όσο μπορούσε να το παρηγορήσει. Της είπε ότι ο μπαμπάς θα γύριζε γρήγορα και θα φέρνε πίσω το μενταγιόνι. Τότε θάβαζε να ζωγραφίσουν τη μικρή Νταίζη και θα την έπερνε μαζί του στα ταξίδια του, να την έχει και να τη φιλεί όποτε ήθελε.

Κι' ή μικρούλα χαμογέλασε, ενώ τα δάκρυα έλαμπαν στα ματάκια της.

(Ακολουθεί) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείο Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Κι' εσύ δεν είσαι ο μικρός που γύριζες με τις αγριόχηνες και που τόν λένε Νίλς;

— Άχ, είμαι πολύ ευχαριστημένος που σε βρίσκω, είπε ο κόρακας. Μπορείς μήπως να μου πής ποιός έσκώτισε αυτή τη νεροφίδα;

— Αυτή έδω ή πέτρα, είπε ο Νίλς. Έγώ την έριξα στη νεροφίδα κι' αυτή έπεσε άπάνω της και την έσκώτισε, είπε ο Νίλς και διηγήθηκε στον κόρακα όλα όσα συνέβησαν.

— Αυτό ήταν ένα σπουδαίο κατορθωμά για έναν τόσο μικρό σάν και σε να, είπε ο κόρακας. Έδω κοντά κάθε ται ένας φίλος μου που θα χαρή πολύ άμα μάθει ότι το φίδι σκοτώθηκε, και θα ήθελα ναδρίσκα έναν τρόπο για να σε πληρώσω το καλό που μου έκανες.

— Τότε πές μου γιατί χαίρεσαι τόσο πολύ για το θάνατο της νεροφίδας.

— Είναι μία πολύ μεγάλη ιστορία, είπε ο κόρακας. Δεν θα είχες την υπομονή να την ακούσεις ολόκληρη.

Ο μικρός όμως έδεβαίωσε ότι θα άκουγε με μεγάλη ευχαρίστηση όλη την ιστορία ως το τέλος, και τότε ο κόρακας του διηγήθηκε την ιστορία του Κάρρ και του Σταχτερού και του γέρο-Αδοθήητος. Όταν τελείωσε, ο Νίλς έξακολουθούσε να μένη σιωπηλός και κοίταζε μπροστά του με στηλωμένα μάτια.

— Σ' ευχαριστώ πολύ, είπε στο τέλος. Τώρα που τα έμαθα όλα, μου φαίνεται σάν να γνωρίζω πολύ καλύτερα το δάσος. Θα ήθελα να γνώριζα αν σώθηκε τίποτε από το μεγάλο δάσος της Ειρήνης.

— Το περισσότερο έχει καταστραφεί, είπε ο κόρακας. Τα δέντρα μοιάζουν σάν να είχε περάσει φωτιά από πάνω τους. Πρέπει να τα ρίξουν όλα και θα περάσουν πολλά-πολλά χρόνια ώσπου να γίνη πάλι το δάσος όπως ήταν πριν.

— Το φίδι αυτό άξιζε στ' αλήθεια να τιμωρηθί, είπε ο Νίλς. Θα ήθελα όμως να ήξερα αν είναι αλήθεια πως αυτό έστειλε στις κάμπιες την άρρώστεια.

— Ίσως νάξερε ότι μ' αυτόν τον τρόπο ξολοθρεύονται.

— Μπορεί. Το βέβαιον όμως είναι πως ο γέρο Αδοθήητος ήταν ένα πολύ έξυπνο ζώο.

Ο Νίλς σόπκασε, αλλά ακόμη κι' αν μιλούσε ο κόρακας δεν θα τόν άκουγε. Είχε τεντώσει το λαιμό του και προσπαθούσε ν' ακούση.

— Άκου, είπε, ο Κάρρ είν' έδω κοντά. Πόσο θα χαρή όταν θα μάθω

ότι ο γέρο Αδοθήητος πέθανε... Ο Νίλς έστριψε το κεφάλι του προς την μεριά όπου άκούγονταν οι φωνές. — Μιλά με τις αγριόχηνες, είπε.

— Ναί, κατέβηκε ως την λήμνη για να μάθω τα νέα του Σταχτερού, είπε ο κόρακας.

Ο Νίλς κι' ο κόρακας κατέβηκαν τρέχοντας απ' τον βράχο και πήγαν στην άμμουδιά. Όλες οι χήνες είχαν βγει απ' το νερό και περικύκλωναν ένα γέρινο σκυλί, ένα αδύνατο ζώο, που φαινόταν έτοιμο να πέση κάτω από στιγμή σε στιγμή, νεκρό.

— Τόν βλέπεις αυτόν; είναι ο Κάρρ, είπε ο κόρακας στον Νίλς. Άς ακούσουμε πρώτα τι έχουν να του πουν οι αγριόχηνες κι' ύστερα τού λέμε πως το φίδι φόφησε.

Και κάθισαν ν' ακούσουν εκείνα που έλεγε στον Κάρρ ή Άκκα.

— Ήταν τον περασμένο χρόνο, στο άνοιξιάνικο ταξίδι μας, άρχισε ή γριά χήνα. Ένα πρωί ο Όκσι, ή Κάκσι κι' εγώ πηγαίναμε από το Σιλιγιάν στο Νταλάρνα κι' ο δρόμος μας περνούσε πάνω από ένα μεγάλο δάσος. Από κάτω δέ βλέπαμε τίποτε άλλο από τα βυθυπράσινα δέντρα. Ανάμεσα απ' τα δέντρα ήταν ακόμη ψηλά τα χιόνι, τα ποτάμια ήταν ακόμη παγωμένα, αλλά έδω κι' εκεί γυάλιζε μία μεγάλη τρύπα, και στις όχθες το νερό είχε λιώσει έντελως. Δεν βλέπαμε πουθενά ούτε χωριά ούτε σπίτια έξοχικά, αλλά μόνο τις καλύδες των βροχών που ήταν έντελως έρημες.

Ενώ πετούσαμε έτσι, είδαμε τρεις κυνηγούς που προχωρούσαν μέσ' στο δάσος. Είχαν μαζί τους σκυλιά δεμένα με λουριά, στη μέση τους είχαν περασμένα μαχαίρια, αλλά δεν κρατούσαν τουφέκια. Δεν περπατούσαν επάνω στο μονοπάτι, αλλά τραβούσαν προς μία όρισμένη κατεύθυνση, σάν να ήξεραν τί γύρευαν. Έμεις οι αγριόχηνες πετούσαμε ψηλά κι' όλο το δάσος άπλωνόταν από κάτω. Όταν είδαμε τους κυνηγούς, καταλάβαμε τί ήθελαν να κυνηγήσουν. Γι' αυτό τόν λόγο πετούσαμε πέρν-δωθε και ψίχναμε μέσα στο δάσος. Τότε είδαμε σ' ένα πυκνό μέρος του δάσους τρεις άλλες ξαπλωμένες, μία άρσενική και δυο θηλυκές. Όταν κατεβήκαμε κάτω, ή άρσενική άλκη σηκώθηκε και προχώρησε προς έμάς. Ήταν ή ώριμότερη άλκη απ' όσες είχα δει στη ζωή μου. Όταν όμως είδε ότι εκείνοι που τόν ξύπνησαν δεν ήταν παρά τρεις αγριόχηνες, έπεσε πάλι για να κοιμηθί.

— Όχι, μπάρμπα, μην ξανακοιμάσαι, είπαμε. Φύγετε όσο πιο γρήγορα μπορείτε. Ήρθαν κυνηγοί στο δάσος και τραβούν ίσια για δώ.

— Ευχαριστώ πολύ που με είδοπαί-

ησε, είπε ή άλκη μισοκοιμισμένη. Άλλά θα το ξέρης πως σ' αυτό το δάσος δεν επιτρέπεται να κυνηγήσουν τις άλλες.

Οι κυνηγοί θα βγήκαν για να κυνηγήσουν άλεπούδες.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Και τότε έγινε το μεγάλο κακό. Άλλος ξεφώνιζε, άλλος ούρλιαζε, άλλος στοίγυλλιαζε, άλλος έβηγε, άλλος σπαρταρούσε...

— Για το Θεό! φώναξε κάποιος. Ένα γιατρό!... Γρήγορα! Άμέσως στάλθηκε ή Κική, ή μικρή ύπηρέτρια, και φώναξε τόν κ. Κινινίδη. Δεν ξέρω αν ήταν ο καλύτερος γιατρός του τόπου, ήταν γείτονας όμως και δεν ύπηρχε καιρός να γυρεύουν τόν καλύτερο.

— Καρφίτσες κατάπιαν και βελόνες; είπε ο κ. Κινινίδης άμα άκουσε την ιστορία. Πολύ καλά! Θα τούς τις βγάλουμε!

Και πήρε μια τανάλια κι' έτρεξε στο σπίτι της κυρίας Εύλαλίας.

Στο άναμεταξί αυτό, οι καρφίτσες κι' οι βελόνες, μέσα στα σώματα, είχαν κάνει το δρόμο τους. Κι' άλλος αισθανόταν να τόν τσιμπά ο σβέρκος του, άλλος το μπράτσο του, άλλος το στήθος του. Ο γιατρός έβαζε την τανάλια εκεί που τούλεγε καθέννας πως τσιμπά, και χράπ! έβγαζε από μια καρφίτσα ή

μια βελόνα. Έτσι μία-μία, δυο-δυο, τις έβγαλε όλες και τις κάρφωσε θοιμβευτικά σ' ένα μαξιλαράκι. Τότε είδαν οι άνθρωποι τί πλήθος είχαν καταπεί και τί κίνδυνο πέσαναν μ' αυτά τα «μαχαίρικά της τούρτας»...

Ο κ. Κινινίδης παρήγγειλε σ' όλους από ένα χαμομήλι κι' έφυγε. Σε λίγο έφυγαν κι' οι επισκέπτες, γιατί καμιά όρεξη δεν είχαν πιά να μείνουν για βεγγέρα. Κι' ή κυρία Εύλαλία άπόμεινε μονάχη της μπροστά στο φλυτζάνι της με το χαμομήλι.

— Τι κακό και τούτο σήμερα! έλεγε κλαίγοντας. Χωρίς άλλο, οι καρφίτσες θα μούπεσαν στην τούρτα, την ώρα που την έφτιανα. Να μη συλλογιστώ να τις βγάλω πρώτα από πάνω μου κι' ύστερα να ζυμώσω!

Δεν φανταζόταν, βλέπετε, ή καίμενη ή θεία-Εύλαλία πως οι άνεψιές της είχαν κάνει το κατορθωμά. Ένόμιζε μόνο πως είχαν φάει τα φρούτα. Άλλά ύστερα από το κακό που έγινε — έξαιτίας της καθώς ενόμιζε, — δεν τις μάλωσε ούτε για κείνα. Κι' ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα, τα κακοκάρτσα, κορυφογέλουσαν...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΗΡΟΧΤΕΣ, κατά τύχη, βρέθηκα ο' ένα φιλικό μου σπίτι όπου έκαναν θεατρικές δοκιμές. Κάτι χαριτωμένα κοριτσάκια κι' αγοράκια, — δέκα χρονών το μεγαλύτερο, — γυμναζόνταν με ζήλο μια κωμωδία, γραμμένη ξεπότηδες γι' αυτό, που θα την παίζον με θαύριο σε μια φιλανθρωπική απογευματινή. Κι' έμεινα έκστατος μπροστά στα μικροσκοπικά ταλέντα, που μου φανερώθηκαν άξαφνα σ' εκείνο το σπίτι. Μια μικρούλα μάλιστα, η Μπεμπέκα, που έπαιζε το ρόλο προσφυγοπούλας υπηρέτριας, ήταν αληθινή «καλλιτέχνης». Πώς άρθωνε, πώς περπατούσε, πώς έμόρφαζε, πώς κοίταζε! Μεγάλη θεατρίνα τελοςπάντων... ήλικίας οκτώ χρονών. Καί δεν ήταν μόνο το παίξιμό της θαυμάσιο· ήταν κι' η όμιλία της στα διαλείμματα. Έξυπνότατο κορίτσι, του κόσμου, σωστό «δεσποινίδιον». Φαντασθήτε, μιά στιγμή που κάποια είπε πως στην παρασταση θα ντυνόταν σαν «αληθινή κυρία», η Μπεμπέκα της αποκρίθηκε:

— Μα τώρα πιά δεν υπάρχει καί μεγάλη διαφορά!..

Κι' έννοουσε τις κοντές φούστες και τα κομμένα μαλλιά που δείχνουν και τις κυρίες σαν κοριτσάκια. Ω, βέβαια που δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά!..

Δεν μπορώ να σε πω τώρα πόσο διασκέδασα σ' αυτή τη θεατρική δοκιμή και στα διαλείμματά της. Άλλα σκέφτηκα και πολλά μελαγχολικά πράγματα. Γιατί είδα πόσο γρήγορα μεγαλώνουν τα σημερινά παιδιά και πόσο διαφέρουν, ως προς αυτό, από τα παιδιά της περασμένης γενεάς. Φυσικά, κι' αυτά δεν γεννιούνται με κλειστά μάτια σαν τα γατάκια, — όπως το λένε για τα παιδιά του παλιού καιρού, — δεν είχαν όμως και την πρωτόμνητα των σημερινών. Έπαιζαν κι' αυτά κωμωδίες, μα ποτέ τόσο τέλεια, τόσο «καλλιτεχνικά». Έλεγαν κι' αυτά τάδε-τάδε, μα ποτέ τόσο έξυπνα, τόσο κοσμικά, τόσο μεγαλίστικα. Καί θυμήθηκα εκείνο που προφήτεψε κάποτε ένας παρατηρητής: πως θαρθή καιρός που δεν θα υπάρχουν στόν κόσμο παιδιά! Γιατί θα γεννιούνται... μεγάλοι. Έτσι ούτε παιχνίδια για παιδιά θα υπάρχουν εκείνο τον καιρό, — παρά μόνο στα Μουσεία, — ούτε περιοδικά για παιδιά, παρά μόνο στις Βιβλιοθήκες.

Κι' όμως! Τα παιδιά είναι παιδιά. Υπήρχαν χτές, υπάρχουν και σήμε-

ρα θα υπάρχουν και πάντα. Καί νά: 'Η δοκιμή είχε τελειώσει κι' από τη σάλα είχα περάσει στο γραφείο, όπου μιλούσα με το νοικοκύρη. Άξαφνα άκουσε ξεφωνητά, — μα κάτι ξεφωνητά, που νομίζαμε πως έγινε το μεγάλο κακό. Τρέξαμε τρομαγμένοι και... τί να ιδούμε; 'Ο πρωταγωνιστής, ο Μπέμπης, είχε μαλώσει με την πρωταγωνίστρια, τη Μπεμπέκα, πρώτη του ξαδέλφη αν αγαπάτε. Καί δέρονταν, τραβομαλλιούσαν, ενώ τ άλλα παιδιά, προσπαθώντας να τους χωρίσουν. Τους χωρίσαμε έμέσως και ρωτήσαμε για ποιά αίτια είχαν έλθει σ'α χέρια. Καί μάθαμε ότι η Μπεμπέκα είχε φάει κρυφά το μπιρόνι που είχε φυλαγμένο κάπου ο Μπέμπης! Πήτε μου τώρα: «μεγάλοι» θα μάλωναν και θάκαναν έτσι για τόσο πράγμα; 'Οχι βέβαια! Άλλά και για πόσα άλλα μικροπράγματα δεν χαλούν τον κόσμο τα παιδιά! Που θα πη ότι είναι παιδιά πάντα. 'Αδιάφορο αν σε μερικά πράγματα έχουν μιά πρώτη ανάπτυξη, αδιάφορο αν ξέρουν κι' αν καταλαβαίνουν πολλά. Είναι κι' άλλα, περισσότερο ίσως, που δεν τα ξέρουν και δεν τα καταλαβαίνουν καθόλου. Γι' αυτό είναι παιδιά. Μιά στιγμή, μπορεί να γελαστή κανείς μαζί τους. Όπως έγω όταν άκουσα στη δοκιμή να παίζουν τόσο ωραία, ή στο διάλειμμα να μιλούν τόσο έξυπνα. Μα θάρη και στιγμή, σε λιγάκι, που ή λεοντή θα πέση μ' ένα φύσημα. Με τη διαφορά πως κάτω απ' αυτή, δεν θα φανή ένας χοντρός γαϊδάρος, αλλά ένα χαριτωμένο πλασματάκι, έν' αληθινό μικρό παιδί. Γιατί τί να σ'ας πω! Θαυμάζω βέβαια τα μικρά παιδιά, όταν παρσάτουν και μιλούν σ'α μεγάλοι. Μα τα θαυμάζω, τα γουστάρω, τ αγαπώ περισσότερο, όταν φέρονται σ'α μικρά παιδιά. Έτσι κι' όταν μαλώνουν για ένα μπιρόνι, και δέρονονται, και τραβομαλλιοούνται, και ξεφωνίζουν...

Τό συμπέρασμα είναι ότι ποτέ δεν θάλλαξη ο κόσμος. Πάντα θα υπάρχουν παιδιά. Πάντα θα γίνονται παιχνίδια για παιδιά. Καί πάντα θα βγαίνουν περιοδικά για παιδιά. Όσοι υποστηρίζουν το έναντίο, είναι παρδοξολόγοι, γελασμένοι από μερικά συμπτώματα, που δεν έχουν όση σημασία τους δίνουν.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

55.

Άλλος τύπος κι' ο τεμπέλης! Με προσφάσεις όσες θέλεις — Πότε τούτα, πότε κείνα, — Αποφεύγει τη δουλειά Καί στο τέλος, γύμνια, πείνα Κι' όσα φέρνει ή τεμπελιά.

CHEF

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό 'Ιουλίον Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Καί γή πολύ χαμηλή, πρόσθεσε ο Γόρδων κοιτάζοντας προσεκτικότερα.

Καμμιά άμφισβόλια πιά: Πέντ' έξη μίλλια μακριά από το πλοίο, φαινόταν κάποια ήπειρο ή κάποιο μεγάλο νησί. Καί με το δρόμο που είχε το πλοίο, θα ριχνόταν έξάπαντως σ' αυτή τη γή, το πολύ σε μιά ώρα.

Άλήθεια ήταν φόβος να συντριφθή άπάνω στις ξέρες πριν φθάση στη στεριά εκείνη, μα τα παιδιά δεν φαντάζονταν τέτοιο κίνδυνο. Άπεναντίας, ένόμιζαν πως είχαν σωθεί πιά, καί μάλιστα με τον καλύτερο τρόπο σωτηρίας.

Τήν ώρα εκείνη, ο άνεμος άρχισε να φυσά με μεγαλύτερη σφοδρότητα καί μανία. Τό Σλώγι παρσουρόταν σ'α φτερό προς την άκτή, που φαινόταν τώρα τόσο καθαρά στόν όρίζοντα, σ'α γραμμή χαραγμένη με μελάνη. Πίσω από τη γραμμή αυτή, ύψωνονταν βράχοι άπότομοι, που τό ύψος τους δεν θάταν περισσότερο από εκατόν πενήντα ως διακόσια πόδια, κι' αντίκρυ άπλωνόταν μιά υπόξυνη άμμουδιά. Στά δεξιά κάποιον στρογγυλευτό όγκοι θάνηκαν σ'ε δάσος που βρισκόταν σ'α ένδότερα.

Ω, αν τό Σλώγι μπορούσε να φθάση ως την άμμουδιά εκείνη χωρίς ν'απαντήση ξέρες, σκόπελους, ύφαλους, ή αν υπήρχε κάπου εκεί ή έκβολή κανενός ποταμού, για να βρή τό πλοίο καταφύγιο, οι μικροί ταξιδιώτες θα γλύτωναν...

Ο Δόνιφαν, ο Γόρδων κι' ο Μόκος στέκονταν πάντα σ'α τιμόνι, ένω ο Μπριάν είχε τρέξει στην πρώρα καί παρατηρούσε τη γή που πλησίαζε από στιγμή σε στιγμή. Τού κάκου όμως άναζητούσε ένα μέρος, όπου τό πλοίο θα μπορούσε να έξκελιη όσο τό δυνατό πιό άκίνδυνα. Δεν έδλεπε παρά μιά σειρά σκοπέλους, που οι μαυρες κορυφές τους θαλασσώνονταν αδιάκοπα από τό σάλο καί χτυπιόνταν από τ'α σφοδρά κύματα. Όταν τό πλοίο θάπεφτε σ'α στόμους τούς σκοπέλους θα γινόταν κομματά!

Ο Μπριάν σκέφτηκε πως θάταν καλύτερο να βρίσκονται τα παιδιά όλα σ'α κατάστρωμα τη στιγμή που θα καθόταν τό πλοίο. Άνοιξε λοιπόν την πόρτα της σκάλας καί φώναξε:

— Άπάνω όλοι!

Πρώτος έξόρμησε ο σκύλος καί κατόπι του άνέβηκαν δέκα παιδιά, που συρόμενα όπως-όπως, ήρθαν καί κάθισαν στην πρώμη.

Τά μικρότερα, καθώς είδαν τα πελώρια κύματα που γίνονταν πιό φο-

βερά έξαιτίας των σκοπέλων, τρόμαξαν κι' άρχισαν να κλαίνε δυνατά.

Κατά τις έξη, τό Σλώγι πλησίασε τούς σκοπέλους προς τό μέρος που ή θάλασσα ήταν ακόμα βαθειά.

Βασταχτήτε καλά! φώναξε ο Μπριάν. Καί γδύθηκε, για ν'αναι έτοιμος να πέση στη θάλασσα, αν κανένα παιδί παρσουρόταν από τα κύματα, γιατί βέβαια τό πλοίο θάπεφτε στις ξέρες.

Καί νά! αίστάνθηκαν άξαφνα έννν τιναγμό. Τό πλοίο είχε τρακάρει με την πρώμη. Άν καί κλονίστηκε όμως τόσο πολύ, νερά δεν μπήκαν μέσα καθόλου.

Δεύτερο κύμα άνασήκωσε τό πλοίο καί τό έσπρωξε πενήντα πόδια μπροστά, χωρίς όμως να χτυπήση σ'αυτούς βράχους, που οι κορυφές τους έφειχαν σ'αλή εκείνη την έκταση της θάλασσας.

Έπειτα έγειρε άριστερά κ' έμεινε άκίνητο μέσ' σ'α παφλάζοντα κύμα του κύματα.

Δέν ήταν πιά στη μέση του Ωκεανού· άπείχε όμως κι' από την άκτή ως ένα τετάρτομίλλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Η άνδρεία του Μπριάν

Τήν ώρα εκείνη, ο όρίζοντας είχε καθαρίσει λίγο κι' από τό πλοίο μπορούσαν να βλέπουν σε μεγάλη άπόσταση. Τά σύννεφα έτρεχαν με φοβερή ταχύτητα, ή μανία της τρικυμίας δεν είχε λιγοστέψει. Ίσως όμως θάπεφτε σε λίγο.

Μακάρι, αλήθεια, νάπεφτε ή θάλασσα, γιατί ο κίνδυνος δεν ήταν μικρότερος σήμερα τό πρωί απ' την περασμένη νύχτα.

Ο Μπριάν κι' ο Γόρδων κατέβηκαν καί βεβαιώθηκαν πως τά νερά δεν έμπαιναν σ'α άμπάρι.

Τά παιδιά έτρεμαν από τό φόβο τούς.

Μή φοβάστε! τούς έλεγε ο Μπριάν. Τό καράδι μας είναι γερό. Η παραλία δεν είναι μακριά. Θα φτάσουμε, έλπίζω, καί θα βρούμε στην άμμουδιά. Περιμένετε!

Καί γιατί να περιμένουμε; ρώτησε ο Ουέλκοξ, ένα παιδάκι δώδεκα χρονών.

Άλήθεια, είπε ο Δόνιφαν· ο Ουέλκοξ έχει δίκιο. Γιατί να περιμένουμε;

Γιατί ή θάλασσα είναι ακόμα δυνατή, αποκρίθηκε ο Μπριάν, καί μπορεί να μας ρίξη άσχημα πάνω σ'αυτούς βράχους.

Κι' αν τσακιστή τό καράδι; είπε έν άλλο παιδί, ο Ούπ, σχεδόν της ίδιας ήλικίας με τον Ουέλκοξ.

Δέν είναι φόβος, αποκρίθηκε ο

Μπριάν, όσο τουλάχιστο βαστά ή πλημμυρίς. Έ, όταν τραδηχθούν τά νερά, όσο τ' άφήσει ο άνεμος, τότε πιά θα ιδούμε τι θα κάμουμε για τη σωτηρία μας.

Ο Μπριάν είχε δίκιο. Σε λίγες ώρες, αν μάλιστα έπεφτε λίγο ο άνεμος, τά νερά ίσως θα τραβιόνταν καί θάριναν έλεύθερο ένα μέρος των ύφάλων. Τότε θάταν λιγότερο επικίνδυνο να βγούν από τό πλοίο καί πιό εύκολο να περάσουν τό τετάρτομίλλι που τούς έχωριζε από την ξηρά.

Ο Γόρδων

Ο Δόνιφαν όμως καί δύο-τρία παιδιά δεν ήθελαν να συμφωνήσουν με την όρθή αυτή γνώμη του Μπριάν. Είχαν μαζευτεί στην πρώρα καί μιλούσαν σιγά.

Ήταν φανερό πιά πως ο Δόνιφαν, ο Ουέλκοξ, ο Ούπ, κι' έν άλλο παιδί που τόλεγαν Κρός, δεν είχαν σκοπό να συμφωνήσουν με τον Μπριάν.

Άλήθεια σ' όλο τό ταξίδι τον άκουγαν πρόθυμα, αλλά τόκαναν γιατί, καθώς είπαμε, ο Μπριάν είχε κάποια πείρα στα ναυτικά. Πάντα όμως είχαν σ'α νού τους να μή τον άκούνε όταν θάβγα ναν πιά στην ξηρά, προπάντων ο Δόνιφαν, που ένόμιζε τον έαυτό του άνώτερο από τό Μπριάν κι' απ' όλους κατ'α τη μάθηση καί την ευφυΐα. Έ-

πειτα ο Μπριάν ήταν Γάλλος, οι άλλοι Άγγλοι· γι' αυτό δεν τούς πολύρεσε να του είναι ύποτακτικοί.

Όστόσο ο Δόνιφαν, ο Ουέλκοξ, ο Κρός κι' ο Ούπ κοίταζαν την άφριμένη θάλασσα καί καταλάβαιναν πως θάταν άδύνατο να βγούν στην ξηρά, γιατί κι' ο καλύτερος κολυμπιστής δεν θα μπορούσε ν'ανθήξη στη μανία των κυμάτων. Είχε δίκιο λοιπόν εκείνος που είπε ότι έπρεπε να περιμένουν λίγες ώρες.

Αυτό τό κατάλαβε, καθώς φαίνεται, κι' ο Δόνιφαν καί ξαναγύρισε με τούς συντρόφους του στην πρώμη όπου ήταν τά μικρότερα παιδιά, κι' εκεί άκουσε τό Μπριάν να λέη στόν Γόρδωνα:

— Η μόνη μας σωτηρία είναι νάμιαστε ένωμένοι. Χωριστήκαμε; Χαθήκαμε!

Καί δε μου λές, είπε ο Δόνιφαν, γιατί θέλεις καί καλ'α να γίνεται ο λόγος σου;

— Όχι, αποκρίθηκε ο Μπριάν, δεν θέλω καί καλ'α να γίνεται ο λόγος μου. Έγώ θέλω μόνο να έργασθομε όλοι μαζί για τη σωτηρία όλωνών.

Καλ'α λέει ο Μπριάν, είπε ο Γόρδων.

Κι' ήταν ο Γόρδων παιδί σοδαρό, φρόνιμο, καί ποτέ δεν άνοιγε τό στόμα του χωρίς να σκεφθή.

— Άλήθεια, αλήθεια, φώναξαν τότε δύο-τρία απ' τά μικρά παιδιά.

Ο Δόνιφαν δεν είπε τίποτα· κι' αυτός όμως κι' οι σύντροφοί του αποφάσισαν να μην άνακατευθούν πιά σε τίποτα, ως νάρθη ή ώρα να έργασθουν για την κοινή σωτηρία.

Άλλά ή ξηρά που άπλωνόταν μπροστά στα παιδιά, τί ήταν άραγε; νήσος ή ήπειρος;

Τά παιδιά δεν μπορούσαν να διακρίνουν, γιατί τό πλοίο ήταν πολύ κοντά καί λίγο μέρος από την ξηρά εκείνη φαινόταν.

Ο Μπριάν πήρε τό τηλεσκόπιο καί παρατηρούσε, αλλά δεν κατόρθωνε να κατλάβη αν ήταν νήσος ή ήπειρος. Γι' αυτό ήταν άνήσυχος; καί με τό δίκιο του. Γιατί αν ήταν νήσος καί μάλιστα έρημη, άκατάκτητη, πως θα ζούσαν τά παιδιά, αφού έτρωγαν όσα τρόφιμα κατάφεραν να γλυτώσουν από τό πλοίο; Άν όμως ήταν ήπειρος, θάταν ή Νοτία Άμερική κι' εύκολα θα μπορούσαν να βρουν καταφύγιο, είτε στη Χιλή, είτε στη Βολιβία, αν όχι ευθύς άμέσως, τουλάχιστο λίγες ήμέρες ύστερ' από την άπόδραση.

('Ακολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καί Γρ. Ξ.

Ξεσπαθώνετε

για τὸ Δωδεκάσέλιδο!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 17 Φεβρουαρίου.

28. Δεξιόγραφος

Πλοῖο πρῶτα νὰ ζητησῃς,
Ἀρθρο ὑστερὰ καὶ γράμμα,
Καὶ μ' αὐτὸ τὸ τριπλὸ κράμα
Ἀπ' τὸν τάφο θάναστῆς
Μία παλιὰ βασιλοπούλα,
Ἀγαθὴ, νοικοκυρούλα.

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσάκης

29. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Πῆς ἀπὸ θαῦμα μιὰ γνωστὴ
Τῆς Γαλιλαίας πόλη
Καὶ νά, μεγάλο κήτισμα
Γιὰ νὰ καθίσουμ' ὅλοι!

Νέμεσις

30. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτο μ' ἓν ἄρθρο,
Τάλλο μου γράμμα κ' ἓνα
Μαζὶ ἀριθμητικὸ,
Καὶ βασιλιά μᾶς κάνουν
Τὰ τοῖα ἐνωμένα,
Ἀπ' τὴ Γραμμὴ γνωστό.

Κων. Π. Ξένος

31. Ἀναγραμματισμὸς

Ἐνας ἀέρας δυνατὸς
Καὶ φλογερὸς σηκώθηκε
Στὸ ἴδιο του τὸ φύσημα
Κι' αὐτὸς ἀνακατώθηκε
Καὶ τῆς Εὐρώπης ποτιμὸς
Εὐθὺς ἐφαίερόθηκε.

Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου

32. Ψαροκόκαλον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Μεγάλῃ θεά, οὐράνι' ὄσμα,
ζῶον χρήσιμον, νῆσος, ποταμὸς
τῆς Εὐρώπης, ἀνθρωπάριον, αὐ-
τοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἐνδυμα
πτωχοῦ.

Κοσμοχαλίστρα

33. Κρυπτογραφικὸν Τρίγωνον

1 2 3 4 5 = Ἀρχ. βασιλεὺς.
2 1 4 5 = Δωριον.
3 4 5 = Φωιιστικόν.
4 5 = Σύνδεσμος.
5 = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τα ἴδια.
(Νέον εἶδος) Συμῶν Β. Μαλακῆς

34. Διπλὸ Κεφάλι

Ἰων, ἄμα, Ρέα, Βόλος, ὄρος,
μέγα, αὐλός.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προ-
σθεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν γράμ-
μα καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι
τόσαι λέξεις, τὼν ὁποίων τάχιστα
νὰ ποτελοῦν κάποιο ἀρχαῖον.
Ἀλφινιστής

35. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κά-
τωθι ζητούμενων λέξεων, αἱ ὁ-
ποῖαι ἔχουν ὅλοι ἀπὸ ἐπτά, ἀπο-
τελοῦν κριτὴν τοῦ Ἄδου:

1, Ἦρως τοῦ 21' 2, Πορθμὸς
τῆς Ἑλλάδος 3, Νῆσος ἱστορι-
κῇ 4, Ἀρχαῖος βασιλεὺς 5, Μι-
κρὰ δόδος 6, Υἱὸς θεοῦ.

Τασούχτρα

36. Μικτὸν

μ - ου - τς - νου - τριτ

Ἀμφιρίτη

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρὸς, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1927

Μὲ τὶς 460 σελίδες του. — Μὲ τὶς 300 εἰκόνες του. — Μὲ τὸν περιπετειώδη
«Μοκοκό». — Μὲ τὸν συγκινητικώτατο «Τζάκ». — Μὲ τὸν εὐθυμότατο «Μπέμπη
'Αρχιλήσταρχο». — Μὲ τρεῖς «Κυριακές». — Μὲ 40 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». —
Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παροιμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφὸς δρ. 80. — (καὶ ταχυδρ. 85 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 103 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. 85. — (καὶ ταχυδρ. 100 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 108 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

37. Γρίφος

N P + κ' Ἀττη κ' Ἰσις.
0

Νεάνις τοῦ Ἰονίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

38-39. Cinéma-Rébus

1. Πρῶτος κάδος
2. Σημεῖον τετράγωνον.

Δύο γάλλοι πολιτικοί.

Μίμης Πρώμος

40. Acrostiche

Les premières lettres des
mots si-dessous forment nom
des plusieurs rois de France:
1, Ville de France; 2, Mon-
tagne célèbre de Grèce; 3, Roi
d'Ithaque; 4, Reine d'Espagne;
5, Fleuve de France.

Ξενιτεμένο Ἰπειρωτάκι

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων φύλ. 39-40

568. Ἀρης (Ἄρης, τ.) — 569.
Λάθος (λά, θός) — 570. Ὑπνος-
ἕμνος. — 571. Πέστη - Τσέπη. —
572. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Ἰνδός, ἰάρ-
δος, Δανία, Ἀργος, Ροδανός, οἶ-
νος, Σινά.) — 573.

Ι Α Σ Ι Ο Ν 574. Αἰὲν ἀρι-
Μ Υ οστεύειν. (Ἡ ἀ-
Β Ο Λ Γ Α Σ νάγωνσις ἐκ τοῦ
Ω Β Ο Ι μέσου τῆς κάτω
N Ρ Σ Μ πλευρᾶς, κυλι-
Υ Ο οκῶς.) — 575. Σο-
Σ Σ

φοῖς χρῶ. (Αἱ λέξεις: ΣΟΦΟ-
Σ Ο Φ κλῆς, ΟΙΣτρος, ΧΡΩμα.)
Ο Ι Σ 576. Ὁ Σοκράτης ἦτο
Χ Ρ Ω σοφός. — 577-581, Par R:
chaire, char, pire, rang, Mars.
582. L'écolier est obligé de se
lever pour suivre son cours;
tandis que la rivière suit son
cours dans son lit.

583. Σαλαμῖς (σαλάμι, ε.) —
584. Ὀπώρα - ὦρα. — 585. Φινεὺς-
φονεύς. — 586. Ἀσπίς (τὸ ὄπλον
καὶ ὁ ὄφις.) — 587.

Γ Γ Η 588. ΓΛΑΥΞ (λύγξ,
Α Ε Κ αὔλαξ, ὕλαξ, ξύλα.)
Β Ω Ι — 589. Ζάχαρι (Λί-
Λ Α Ε Ρ Τ Η Σ ΖΑ, ΧΑΡΙΚλειά...)
Ε Γ Ι
Μ Ι Η --590. ΖηΰειΣ (Ζή-
Α Α λων, ὀΕτις, πτΥ-
ον, Ἀλέξανδρος, Κασσιόπη, Λυ-
σίαΣ.) — 591. Σελίς Συνεργασίας
Συνδρομητῶν. — 592. Τὰ σπουδαῖα
μελέτα. — 593. Ὁ Ναπολέων ἐνί-
κησεν ἀλλ' ἐνίκηθη. (ὄν ἀπὸ λέ-
ων ἐν οἴκοι, σ ἐν ἀλ., ἐν οἴκοι
θη.) — 594. CLOVIS (Clarté,
l'acheté, Orgueil, Verité, Infe-
rieur, Soir.) — 595. Tout pou-
veau tout beau.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέ-
ξις, μὲ παχὲξ δέστοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ' — 42/

ΦΙΛΟΙΘΕΑΕΙΑ ἡμνιστὶον γραμματο-
σημολογικὸν περιοδικὸν, ἀπαραίτη-
τον βοηθῆμα τῶν γραμ/συλλεκτῶν. Συν-
δρομὴ ἐτησίᾳ ἑσωτερικοῦ δραχ. 35. — ἑξω-
τερικοῦ φρ. γαλλ. 15. — ἡ σελλίνα 3/ — ἡ
δολλάρ. 0,75. — Ἀθῆναι, Μιχαὴλ Βόδα, 169.

/ΚΗ' — 43/

100 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΙΒΛΙΑ, ἐλευθέρᾳ ταχυ-
δρομικῶς τελών, σὰς ἀποστέλλο-
μεν ἄμα μᾶς ἐμβάσετε 75 ΔΡΑΧΜΑΣ. Ζη-
τήσατε τιμοκατάλογον. (Ἐκδοτικὸς Οἶκος
Γ. Τσουκαλά, Κάνιγγος 11, Ἀθῆναι.

/ΚΗ' — 44/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ» ΑΘΗΝΑΙ

Γεν. Δ/σις: ΕΡΜΗΣ Κωδριγκτῶνος 42α
Ἰδρυταί: ΜΙΧΑΕΛ ΚΑΡΑΚΑΛΑΓ, ΛΕΩΝ
Ἀποτ. ἐκλογῶν 27/11/27:

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Πρόεδρος: ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΟΝΑΚΙ
Ἀντιπρόεδρος: ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Γραμματεὺς: ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΩΑΝΝΙΚΟΝ
Ταμίας: ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΣΕΝΕΓΑΛΗΣ

Σύμβουλοι: ΓΡΑΓΓΥΔΗ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΔΟΥΣ ΤΗ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ
ΤΜΗΜΑΤΑ

Ξεσπαθώματος: ΣΥΡΚΟΥΦ
Διαγωνιστῶν: ΑΘΑΝΑΤΣ ΕΛΛΑΔΑ
Ἀντιπροσωπεύων: ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ
Δημοψηφισματος: ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΕΛΛΑΣ
Ἀποκαλύψαν: ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Πειραιῶς: Μιράντα, Παλαιῶ Φαλή-
ρου: Τουφεξῆς, Μυτιλήνης: Γκιωνῆς,
Σουφλίου: Ἀπόγονος Ἠρώων.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝ. — ΑΠΟΤΕΛ. Δ' ΔΙΑΓ.
Ἐλάβομεν 21 ἀπαντήσεις. Στείλαμε
κουτάκια εὐχαριστώντας στείλαντας.

Διαγωνιστῶν: ΑΘΑΝΑΤΣ ΕΛΛΑΔΑ

/ΚΗ' — 45/

Πρόσχημα ΠΑΛΙΑΤΩΝ, Σερρών.
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
τον Πάγιο Δοξάρι, 2ον Φεβρ. Στείλατε
Δ/σεις. Ἀπαντήσεις ὀλίγαι.

Ὁ πρόεδρος: ΤΑΡΖΑΝ

/ΚΗ' — 46/

Παυλὶδὴ καὶ Δ. Τριανταφυλίδῃ ἀν καὶ ἀ-
ποκαλύψατε ψευδώνυμα ἄτινα σὰς ἐμ-
πιστεύθην, ἀπετύχητε καὶ... ΙΔΙΟΥ (Βε-
βαίω ὅτι τὰ ψευδώνυμα ποδ' ἀποκαλύψατε
δὲν ἀνήκουν εἰς Νίκον καὶ Μαρίνη Πάνου.
— Διὰ πλ. Ἀπαντήσατε λοιπὸν. ΚΥΡΙΟΙ.

/ΚΗ' — 47/

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ κατεβαίνει σὲ
δημοψηφισμὸν περιμένοντας τὸν ψήφον
ὅλων. Δουλὴ Δωδεκάνησος, Νέμεσις,
Ἰζοκόντα, Ἀριστοκράτισσα, ἀνταλλάσ-
σασθε Μ. Μ.; Περιμένω. Δ/σις: (ΚΗ' — 5).

/ΚΗ' — 48/

Ἡ Μάγισσα δὲν ἀνταλλάσσει πιά Μ. Μ.
οὔτε ἀλληλογραφεῖ μ' ὁποιοδήποτε.

/ΚΗ' — 49/

Μιμῶς μου, ἡ χερὰ κ' ἡ εὐτυχία μαζί
σου. Λατάνια

(ΚΗ' — 50)

Προκηρύσσειμεν Διαγωνισμὸν ἀγράφων
καρτῶν. Προθεσμία διμήνη. Συμμετο-
χὴ ἐλευθέρᾳ. Βραβεῖα πρωτότυπα. Δ/σις:
Λιδίου 95, Ἀθῆναι.

ARTEMIS AMARYSIA TANTALLOS

/ΚΗ' — 51/

Ἀ νέσπερ Εὐτυχία, Κρίνα, στή γιορ-
τούλα σὰς μύριες καρδιόβγαλτες εὐχές.
Γκιώνης, Ἀφρισμένο Κῶμα

/ΚΗ' — 52/

Ἡ περσινὴ καλὴ σὰς φίλη Πριγκίπισσα
Ῥεπανάκι καὶ ἡ ἀδελφοῦλα τῆς Τρελ-
λῆ Ἀδὲλα ἀνταλλάσσουν Μ. Μ. καὶ ἀλλη-
λογραφεῖν μὲ ὅλους. Περιμένουν ἀπὸ ὁ-
λοῦς δύο τετραδιάκια στὴν Δ/σιν: Π. Ρ.,
Πιττακοῦ 14, Θεσσαλονίκη.

/ΚΗ' — 53/

Μοναχοκόρη. Παραπονεμένη Μοναστη-
ριάτισσα, Σταυρατέ, Καίτη Πορφυ-
ροπούλου κτλ. λίγη ὑπομονὴ καὶ θά στεί-
λω. Νέμεσις καὶ Κολοκυθάσπορ. πόσο θά-
θελα τὸ τετραδιάκι σὰς. Νὰ περιμένω;

Πριγκίπισσα Ῥεπανάκι

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΣΕΩΣ",
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρένθεσιν ἀριθμοὺς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης,
(μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ
12).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Ξενοπούλου μὲ 24
εἰκόνας δρ. 17,50 (5,50 καὶ 7,50)

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50),

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθίνου, (μὲ
20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9),

Μιά φορά κ' ἔσαν καιροί,
Δημοτικὰ Παροιμύθια, Τόμος
Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρ-
σοῦλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένω
δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξε-
νοπούλου, δι' ἑορτᾶς Σχολείων
καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος
δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β'

Τόμος δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομί-
δια Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50.
(1,50 καὶ 3).

Πρὸς τὸ Νικίον, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρετοπώλης, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φῶτης, ἑμμετρον διηγήμα
δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).